

[Indenrigsministeren.]

1894 gøres anvendelig ogsaa i Købstæderne gennem en Bygningsvedtægt, der stadfæstes af Indenrigsministeriet.

Og det ærede Medlem maa erindre, at denne Ekspropriationshjemmel, der altsaa allerede findes i Øjeblikket, i Virkeligheden er videregaaende end den, der gives i Lovforslagets Paragraffer, idet det ærede Medlem sikkert vil være enig med mig i, at naar der i denne allerede gældende Bestemmelse benyttes Udtrykket „eller i andre almenyttige Øjemed“, er det en ganske vid Bestemmelse, som giver Mulighed for meget vidtgaaende Fortolkning.

Altsaa, en saadan Ekspropriationsbøjelse har Købstæderne allerede nu. Betydningen af den Bestemmelse, der er indsat i Lovforslagets § 24, og som er tiltraadt fra alle Sider indenfor Købstadforeningen, ogsaa fra konservativ Side, er altsaa kun den at give Købstæderne en direkte Ekspropriationshjemmel i nogle bestemt opregnede Tilfælde, hvor den kommunale Interesse i at kunne ekspropriere er særlig fremtrædende, og hvor det altsaa efter Lovens Vedtagelse ikke vil være afhængigt af en Fortolkning.

Jeg har vist nu kun tilbage at gøre enkelte Bemærkninger til Mindretallets Ændringsforslag Nr. 14 til § 18 angaaende Spørgsmaalet om Udskillelse og Indlemmelse af Distrikter.

Jeg maa meget stærkt fraraade at stemme for dette Forslag. Det vil i Virkeligheden betyde det samme som at bringe et helt fremmed Element ind i den Lovgivning, der gælder paa dette Omraade i Øjeblikket, Indlemmelsesloven af 1920.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sagde, at man ikke kunde sige, at Mindretallet ved dette Ændringsforslag blandede Indlemmelseslovens Bestemmelser ind i Købstadlovens Bestemmelser, idet Spørgsmaalet om disse Distrikter allerede var berørt i Paragraffens sidste Stykke. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Hr. Vagn Bro Ret deri, idet det ærede Medlem jo meget vel ved, at hverken den nugældende Købstadkommunallov eller det foreliggende Lovforslag taler noget som helst om *Indlemmelse* af Landdistrikter, men kun om at kunne *udskille* Landdistrikter. Derimod har Ind-

lemmelsesspørgsmaalet altid været behandlet i en særlig Lov, oprindelig i Loven af 17. Maj 1873, nu i Indlemmelsesloven af 1920 med Tillægsloven af 1928, og hvis jeg husker rigtigt, har det ærede Medlem tidligere under Forhandlingerne om Købstadloven fremført en Række Argumenter for ikke i Købstadkommunalloven at lovgive paa andre Lovgivningsomraader; det ærede Medlem har godkendt et Ændringsforslag vedrørende Politivæsenet, og jeg maa sige, at de Argumenter, det ærede Medlem har fremført her, i endnu højere Grad kan fremføres overfor det af det ærede Medlems Parti og det konservative Parti stillede Ændringsforslag vedrørende Indlemmelseslovgivningens Regler.

Rent formelt vil ogsaa det Ændringsforslag, de to Partier har stillet, være overordentlig betænkeligt. Det låder staa ganske uklart, hvorledes Forslagets Forhold til Indlemmelseslovens øvrige Regler er. Det siges ganske vist udtrykkeligt, at § 5 i Indlemmelsesloven af 1920 ikke kan anvendes paa Landdistrikterne; men der siges intet om, hvorvidt og paa hvilken Maade den øvrige Del af Indlemmelsesloven, de andre Paragraffer, kan kombineres med det Forslag, de to ærede Partier her har stillet.

Men ved Siden af denne rent formelle Betragtning skal jeg ogsaa fremføre den reelle, at hvordan man nu end i øvrigt ser paa Indlemmelsesspørgsmaalet og Spørgsmaalet om, hvor den afgørende Myndighed med Hensyn til dette Spørgsmaal skal ligge, saa er det dog noget, som formentlig maa indrømmes, at det er fuldkommen urimeligt at gøre det sværere at indlemme et Landdistrikt, der dog har et vist Fællesskab med vedkommende Købstad, end at indlemme Nabokommuner, der er helt selvstændige. Hertil kommer endelig den Betragtning, at der dog til syvende og sidst nu kun er 16 Landdistrikter tilbage her i Landet. Hvorfor skal disse Landdistrikter, som dog paa Forhaand har en Tilknytning til de paagældende Købstæder, indtage en privilegeret Særstilling i Indlemmelsesspørgsmaal i Forhold til de Hundreder af selvstændige Landkommuner, der i øvrigt grænser til Købstæderne?

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt kom i denne Forbindelse ind paa at sige som Begrundelse for dette Ændringsforslag, at man maatte erindre, at dette Spørgsmaal bliver mere og mere brændende, efterhaan-